

Arrest

**nr. 85 695 van 8 augustus 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 november 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 april 2012.

Gelet op de beschikking van 5 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERSTREPEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 7 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2 Op 27 september 2011 wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt. Deze beslissing wordt op 10 november 2011 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.12.2009 werd ingediend door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Betrokkene voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Hoewel betrokkene vóór 18 maart 2008 een geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen, slaagt hij er niet in aan te tonen dat zij op 15 december 2009 minstens 5 jaar ononderbroken in België verbleef. Betrokkene legt slechts 1 verklaring voor waaruit zou kunnen blijken dat hij reeds sinds 2004 in België verblijft, met name de verklaring van de heer D. V. d.d. 31 november 2009. Doch 1 bewijs is niet voldoende om betrokkenes verblijf te staven, bovendien ging deze verklaring niet gepaard met enig ander bewijs van zijn ononderbroken verblijf in België sinds 2004. De overige documenten die betrokkene bij zijn aanvraag voegt dateren immers uit 2009. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat het zeer onwaarschijnlijk lijkt dat, indien betrokkene op 15 december 2009 effectief 5 jaar en ononderbroken in België verbleef, hij slechts 1 enkel bewijs kan voorleggen dat dit verblijf zou kunnen staven. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die aan de hand van een brief van een intakegesprek voor taallessen Nederlands en een attest van werkbereidheid), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. De elementen met betrekking tot zijn lokale verankering kunnen bijgevolg niet in betrokkene zijn voordeel weerhouden worden.

Ten slotte meent betrokkene te voldoen aan het criterium ‘andere prangende humanitaire situaties’. Betrokkene specificeert niet over welke situatie hij het heeft, noch legt hij elementen voor die zouden kunnen aantonen dat betrokkene zich in een andere prangende humanitaire situatie bevindt zoals bedoeld in de vernietigde instructies van 19 juli 2009. De loutere vermelding dat betrokkene

*geregulariseerd zou kunnen worden op basis van 'andere prangende humanitaire situaties', volstaat niet om als grond aanvaard te worden. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.
(...)"*

1.3 Op 10 november 2011 wordt aan de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten – Model B ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast voor zover het betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden rechtsbeginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618 en RvS 8 januari 2007, nr. 166 392).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij zich in de uiteenzetting van haar enig middel beperkt tot de eerste bestreden beslissing en nalaten uiteen te zetten op welke manier de door haar aangehaalde rechtsregels en –beginselen door de tweede bestreden beslissing geschonden worden.

Ter terechtzitting van 25 april 2012 heeft de verzoekende partij omtrent de in het kader van het bevel opgenomen grond in de beschikking van 15 maart 2012, met name dat zij *“tegen het bevel om het grondgebied te verlaten geen middel aan(voert)”* geen opmerkingen.

In de mate dat het beroep tot nietigverklaring gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, is het derhalve niet ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

3.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot de eerste bestreden beslissing het volgende gesteld: *“De Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). In casu heeft het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen tot doel een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Het middel van de verzoekende partij lijkt bijgevolg niet dienstig.”* Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 2 april 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 25 april 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 15 maart 2012 opgenomen grond, stelt zij dat de instructie vernietigd is en dat het arrest van de Raad van State in dit dossier kan toegepast worden, zelfs dwingend moet toegepast worden, daar haar aanvraag uitsluitend ongegrond is verklaard op grond van de instructie. Zij stelt dat zij niet enkel de correcte toepassing van de instructie heeft gevraagd, maar een correcte toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

In de mate dat de verzoekende partij, daar waar zij in het verzoek tot horen van 2 april 2012 de correcte toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet met respect voor het vertrouwensbeginsel en het gelijkheidsbeginsel vraagt, hiermee de schending van het vertrouwensbeginsel en het gelijkheidsbeginsel als nieuw middel opwerpt, dient erop gewezen te worden dat middelen, ook indien deze de openbare orde raken, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

In de eerste plaats dient nogmaals te worden benadrukt dat het verzoek tot horen niet als bijkomende memorie mag beschouwd worden, en als dusdanig zodoende niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen was niet te wachten tot de eigenlijke terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen. Ook gelet op de rechten van verdediging was het aangewezen dit te doen, teneinde de verwerende partij de kans te geven op voorhand kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting. (cf. RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

Vervolgens dient echter te worden vastgesteld dat de verzoekende partij het door haar voor het eerst in haar verzoek tot horen ontwikkelde middel van de schending van het vertrouwensbeginsel en het gelijkheidsbeginsel ter terechtzitting niet herneemt, zodat hiermee hoe dan ook geen rekening kan worden gehouden. Gelet op hetgeen hoger reeds herhaaldelijk is gesteld, is immers niet enige schriftelijke weergave in het verzoek tot horen, maar het betoog ter terechtzitting relevant. Alleen al om deze reden is dit nieuwe middel onontvankelijk.

Daar waar de verzoekende partij in haar verzoek tot horen van 2 april 2012 voor het eerst de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet opwerpt, en ook dit zodoende een nieuw middel betreft, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij dit middel niet kon ontwikkelen in haar inleidend verzoekschrift. In dit kader kan erop gewezen worden dat de instructie van 19 juli 2009 reeds op 9 december 2009 bij arrest nr. 198 769 van de Raad van State werd vernietigd, waarbij uitdrukkelijk overwogen werd dat door de instructie een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden en dat deze genomen is met schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij beroept zich echter pas in haar verzoek tot horen 2 april 2012 op een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, terwijl zij dit reeds in haar verzoekschrift van 14 december 2011, zodoende daterend van na voornoemd arrest van de Raad van State van 9 december 2009, had kunnen doen. Het in het verzoek tot horen van 2 april 2012 en ter terechtzitting van 25 april 2012 nieuw ontwikkelde middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217 997; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706). Daar de verzoekende partij zodoende heeft nagelaten in haar verzoekschrift de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op te werpen, is ook haar verwijzing ter terechtzitting naar het arrest van de Raad van State van 5 oktober 2011 niet dienstig.

Met betrekking tot het in het verzoekschrift ontwikkelde middel, wijst de Raad op het volgende.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift ter adstruering van het hoger vermelde enig middel het volgende uiteenzet:

“Uit deze wetsartikelen blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verwerende partij stelt in zijn beslissing van 29 september 2011 dat verzoeker niet bewijst dat hij sinds ten minste vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag ononderbroken op het grondgebied verblijft.

Met betrekking tot het ononderbroken verblijf op het grondgebied, heeft verzoeker wel degelijk het bewijs voorgelegd door middel van een verklaring.

Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing het volgende gezegd: “Betrokkene legt slechts één verklaring voor waaruit zou kunnen blijken dat hij reeds sinds 2004 in België verblijft, met name de verklaring van de heer D. V. d.d. 31 november 2009. Doch 1 bewijs is niet voldoende om betrokkene verblijf te staven, bovendien ging deze verklaring niet gepaard met enig ander bewijs van zijn ononderbroken verblijf in België sinds 2004. De overige documenten die betrokkene bij zijn aanvraag voegt dateren immers uit 2009. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat het zeer onwaarschijnlijk lijkt dat, indien betrokkene op 15 december 2009 effectief 5 jaar en ononderbroken in België verbleef, hij slechts één enkel bewijs kan voorleggen dat dit verblijf zou kunnen staven.”

Verzoeker meent dat de motivatie van verwerende partij met betrekking tot het niet weerhouden van de verklaring van de heer V. als bewijs van zijn ononderbroken verblijf onvoldoende en dus niet afdoende is.

Waarom een verklaring geen bewijs vormt van een ononderbroken verblijf op het grondgebied wordt nergens duidelijk gemaakt. Noch in de instructie, noch in het vademecum wordt bepaald hoe dient aangetoond te worden dat men gedurende een bepaalde periode ononderbroken in het land verblijft. Evenmin wordt bepaald dat één bewijs niet voldoende is of dat verklaringen gepaard dienen te gaan met andere bewijzen. Met de bestreden beslissing worden bijgevolg een aantal bijkomende voorwaarden opgelegd die elke juridische grondslag missen. De verklaring waarop verzoeker zich in casu baseert komt bovendien niet van gelijk wie. De verklaring is afkomstig van de heer V., die deze verklaring schrijft in zijn hoedanigheid van inspecteur bij de Lokale Politie te Antwerpen. Deze verklaring luidt volledig als volgt:

“ Ik ben inspecteur verbonden aan de lokale politie Antwerpen. Ik ben veertien jaar wijkinspecteur geweest in Borgerhout afdeling city. Momenteel ben ik werkzaam bij het gerechtelijk bureau afdeling zuid.

Ik ken betrokkene sinds 2004. Tegenwoordig kom ik betrokkene regelmatig tegen omgeving Turnhoutsebaan. Vroeger tijdens mijn werkzaamheden als wijkinspecteur, heden in mijn vrije tijd. Hij verblijft momenteel (...)straat 8 te Borgerhout. Zijn verblijf aldaar kan gecontroleerd worden door de wijkinspecteur.”

De heer V. verklaart dus niet alleen hoe hij met zekerheid kan bevestigen dat hij verzoeker sedert 2004 kent, m.n. omwille van zijn werkzaamheden als wijkagent.

Uit de verklaring van de heer V. blijkt bovendien dat verzoeker al die tijd in België is geweest en dus sedert 2004 ononderbroken in België verblijft.

De motivering uiteengezet in de bestreden beslissing laat verzoeker niet toe te begrijpen waarom de zeer duidelijke verklaring van een inspecteur bij de lokale politie waarin deze letterlijk verklaart dat hij verzoeker van 2007 tot op heden regelmatig tegenkomt in de omgeving van de Turnhoutsebaan te Borgerhout niet kan volstaan als bewijs van het ononderbroken verblijf van verzoeker in België in de vijf jaar voorafgaand aan 15 december 2009.

Er is geen enkele reden om aan te nemen dat de verklaring van de heer V. niet correct zou zijn. De heer V. weet, als inspecteur bij de politie, ongetwijfeld welke de consequenties zijn van het afleggen van onjuiste verklaringen. Er kan dan ook geen twijfel bestaan omtrent het feit dat verzoeker van 2004 tot 2009 onafgebroken in België verbleef.

Er was in hoofde van verzoeker geen enkele noodzaak om deze verklaring nog aan te vullen met andere stukken, aangezien deze niets zouden kunnen toevoegen aan de verklaring afgelegd door de inspecteur.

Rekening houdend met al het voorgaande kan niet anders dan worden vastgesteld dat de beslissing tot ongegrondheid van het verzoek tot verblijfsmachtiging onjuist is en dus niet-afdoende. Het is bovendien duidelijk dat verwerende partij onredelijk heeft gehandeld bij het nemen van de beslissing. Om deze redenen wenst verzoeker dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

blijkt dat de verzoekende partij, in tegenstelling tot de bestreden beslissing alwaar wordt gesteld dat de zij niet voldoet aan het criterium 2.8A van de vernietigde instructie, in het verzoekschrift uitsluitend aanvoert dat zij wél voldoet aan voormeld criterium. De voorwaarden inzake het ononderbroken verblijf kaderen in het criterium 2.8A geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De Raad stelt daarbij vast dat het gehele betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, meer in het bijzonder van het criterium 2.8A, te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk

toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Er wordt vastgesteld dat het ganse betoog van de verzoekende partij erop gericht is te verduidelijken dat zij wél voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8A, zodat zij in essentie een toepassing vraagt van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, betoog dat een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk daar waar het de tweede bestreden beslissing betreft en de verzoekende partij heeft met betrekking tot de eerste bestreden beslissing geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring ervan kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. BAMPS